

PREDÁTOŘI

M
200
MAREK
HLAVATÝ

MIROSLAV ŽAMBOCH

TRIFID

Miroslav Žamboch
Predátoři

Copyright © Miroslav Žamboch, 2007

Cover © Marek Hlavatý, 2007

Illustrations © Lubomír Kupčák, 2007

© TRITON, 2007

ISBN 978-80-7553-403-3 (ePub)

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

MIROSLAV ŽAMBOCH

PREDÁTOŘI

PREDÁTOŘI

MIROSLAV ŽAMBOCH

TRITON

Věnováno:

*Josefu Augustovi
Zdeňku Burianovi
Karlů Zemanovi*

Překladač úspěšně doběhl do konce a ukázal čas nutný pro jedno kolo iterací. Oproti předchozí verzi běžel osmkrát rychleji. To bylo víc než slušné, otázkou bylo, jak bude fungovat má změna Thomsonova vyhledávacího algoritmu.

Ze zvyku jsem vytáhl z kapsy košile brýle, mechanicky je leštil a chvíli jen tak zíral na displej. Doufal jsem, že mé vylepšení bude fungovat, věřil jsem v to, přál jsem si to. Vyzkouším to dnes, nebo až zítra?

Telefon zazvonil, podle melodie jsem okamžitě věděl, kdo volá. Edita.

„Ahoj,“ pozdravil jsem.

Mrkl jsem se na hodinky a bylo mi jasné, že testy provedu až zítra. Za hodinu mě čekalo rande.

„Ahoj, Marku.“

Stačil tón prvních dvou slov a věděl jsem, že testovat začnu hned. Měla to být naše druhá schůzka, ale... naslouchal jsem jejímu švitoření... ale asi jsem nezaujal, nebo objevila někoho lepšího, což pro ni asi nebyl problém, vzhledem k tomu, jak vypadala. Na mě až příliš velká kočka.

„Je mi líto, domluvíme se někdy příště,“ ukončila. „Ozvu se ti.“

„Jasně, měj se,“ řekl jsem stroze a zavěsil.

Žádné příště nebude, tohle jsem už dobře znal. Vyzkouším svůj nový algoritmus hned, ale předtím ještě dodělám pár restů.

Dlužil jsem doktoru Fanbrickovi sjetinu z posledního skoku a doktoru Olmenovi profiltrování záznamů spektroskopu z jeho družice. Jako postdoktorand jsem v týmu dělal takovou holku pro všechno a nikdo se se mnou příliš nepáral – na druhou stranu, účastnit se jakýmkoliv způsobem projektu KS, tedy Kauzální skok, mi za to stálo. Doufal jsem, že po obhájení doktorátu pak snáz získám místo v nějakém korporacním týmu. Na skutečnou vědeckou práci jsem v poslední době nějak rezignoval, stejně jako i na spoustu dalších věcí.

Další zazvonění telefonu, dva hovory pro mě obvykle představovaly týdenní penzum komunikace s okolním světem. Že bych se začal dostávat do kurzu?

„Marek,“ ohlásil jsem se.

„Mám pro tebe kšeft,“ vybafl na mě Tony Hernand.

Napůl kamarád a napůl známý ze servisu.

„Hm?“ nechal jsem na konci zaznít otazník.

„Panu Framolimu spadla síť. A potřebuje nutně vyúčtovat pár věcí.“

„Má to zálohovaný?“

„No, spíš ne.“

Peníze se hodí každému a zvláště někomu, kdo dostává postdoktorandské stipendium jako já. Třeba právě kvůli tomu se mnou Edita nešla na druhé rande, správně odhadla, že si nemůžu dovolit o moc víc než posezení u McDonalda nebo kino. I když, těch příčin bylo asi víc.

„Je pátek večer,“ nadhodil jsem. „Už něco mám.“

Slyšel jsem, jak Tony zakryl rukou sluchátko. Zřejmě situaci konzultoval ze svým šéfem.

„Tři stovky. Když se ti to podaří rozchodit do rána, šest.“

„Fajn, za půl hodky jsem tam.“

Zkontroloval jsem, že mám identifikační kartu, a vyšel ze svého kutlochu ven. Bezpečáci, i když mě dobře znají, vždy dodržují předpisy, a to stojí nějaký čas. Pravidla jsou prostě pravidla. Tak tak to stihnu.

V duchu už jsem přemýšlel, co si za šest stovek, které mi při troše štěstí spadnou do klína, pořídím. Možná to s dalšími úsporami bude stačit na renovaci turbodmychadla, kterou můj Lotus Esprit nutně potřebuje. Nebo lepší oblečení, pokud stojím o víc než jedno rande. Ale ta renovace přece jen vypadala lákavěji.

Tony Hernand i jeho šéf, pan Giuseppe Framoli – majitel servisu – už na mě čekali a bez otálení mě zavedli do kanceláře, kde trůnil teď mrtvý server. Framoliho jsem znal od vidění. Menší tloušťík, který každé ráno chodil do své kanceláře v černých kalhotách a čisté bílé košili s motýlkem a každý večer ze svého podniku odcházel s oblečením potřísněným olejem a jinou špínou, které se člověk ochomýtající se kolem aut nevyhne.

„Budete něco potřebovat?“ zeptal se mě.

„Kdyžtak si řeknu,“ odbyl jsem ho a rovnou usedl za stůl.

Tony vypadal nejistě, do kanceláře šéfa asi moc často nechodil.

Já tu zatím byl jen jednou, když jsem chtěl, aby mi vyrobili na objednávku součástku, kterou jsem potřeboval do svého plechového krasavce.

Kupodivu jsem tehdy uspěl a nebylo to ani tak drahé.

Vrhl jsem se do kříšení mrtvého serveru. Hodinu mi trvalo, než jsem přišel na to, v čem je problém, pak jsem k Framolimu štěstí zjistil, že systém včera provedl automatickou zálohu dat i adresových tabulek. Za další hodinu a půl se mi všechno podařilo oživit a vrátit do provozuschopného stavu.

„Pane Framoli! Pane Framoli,“ vřítla se do kanceláře účetní.

„Už to jede!“

Když spatřila, kdo sedí za stolem, znejistěla.

„Jo, už to jede,“ zvedl jsem se ze židle a protáhl si záda.

Měl jsem dobrý pocit, jak jsem všechno zvládl. Teď měla přijít na řadu jedna z oblastí života, s níž jsem si nevěděl moc rady. Peníze mi slíbil Tony Hernand, ne Framoli, co když mě jeho šéf odbyde? Už se mi něco podobného stalo a nejhorší nebylo přijít o hotovost, ale pocit totální nablblé méněcennosti.

Malý tlouštík přišel z hlavní montážní haly, rukávy černé, až se zdálo, že je máchal v kolomazi. Se zafuněním si sedl, ponořil se do hlubin servisního programu a chvíli upřeně pozoroval nabídku menu.

„Vytiskněte účty pro tyhle tři lidi a pošlete jim faktury,“ ukázal prstem na monitor.

Ustoupil jsem, aby jeho účetní mohla projít.

Framoli pak bez dalšího čekání sáhl do kalhot, vytáhl svazek bankovek a bez počítání jich z něj sedm oddělil.

„Domluvili jsme se na šesti stech,“ protestoval jsem překvapeně.

„Rychlá dobrá práce si zaslouží odměnit,“ pokrčil rameny.

„Slyšel jsem, jak jsi přijížděl. Ten tvůj krasavec bude brzy potřebovat vyměnit turbo a taky asi přední tlumiče. Znáám někoho, kdo má na skladě originální AiResearch Garrett dmychadlo. Co ty na to,“ usmál se.

Originální součástka do vozu, který se začal vyrábět před více než třiceti lety, se nesežene každý den. Framoli správně předpokládal, že větší část peněz se mu zase vrátí. Zatím jsem se nechtěl ptát, na kolik by to přišlo – pocit, že jsem vydělal slušné peníze, mi byl vzácný a chtěl jsem si ho užít.

„Na ty tlumiče se mrknu a stavím se zítra. I kvůli tomu dmychadlu, díky za informaci. Nashle,“ rozloučil jsem se a vypadl.

Tony na mě čekal u zavírajících se vrat už v civilu. O pět let mladší než já, bez velkých nesplněných ambic, tím pádem o pět let veselejší.

„Jedu podél pobřeží do Jersey, co si tak dát závody?“ nabídl mi. Nasadil jsem si brýle a mrkl na oblohu.

Do západu slunce ještě nějaká chvíle chyběla a obloha byla bez mráčku. S mýma očima nerad jezdím za šera a už vůbec ne rychle.

„Proč si vlastně nepořídiš kontaktní čočky? Vypadáš jako ten z tý starý kapely, co ji pořád hrajou. Lennon,“ vzpomněl si. „Nebo si nenecháš udělat operaci?“

„Nevím,“ odpověděl jsem popravdě.

Operace byla drahá a čočky – zase tolik mě ty brýle neobtěžovaly. U počítače, kde jsem trávil většinu času, mi krátkozrakost nevadila.

„Cíl v Lansdallu,“ označil jsem ostroh na pobřeží, kde byla dobrá vyhlídka a slušná restaurace. Pak jsem se mohl po úzké, ale kvalitní asfaltce vrátit domů, na jižní okraj Vinsenu, kde jsem v těsném sousedství kukuřičných polí bydlel.

Přikývl na znamení souhlasu s výběrem trasy a zašklebil se. Dveře našich aut zaklaply současně. Hernand se pyšnil Chevroletem Camaro s mnohem silnějším šestilitrovým osmiválcem. Můj Lotus Esprit Turbo poháněl menší přeplňovaný dvoulitr, ale jízdní vlastnosti, hlavně dokonalá čitelnost a ovladatelnost, z něj dělaly mnohem lepší vůz. Tedy podle mě, Tony měl opačný názor a pobřežní autostráda dávala prostor i prosté síle.

Zadní kola svalnatého Chevroletu zahrabala ve šterku parkoviště, než jsem se odpíchl za ním, zahlédl jsem Framoliho, jak stojí u okna a s melancholickým úsměvem nás sleduje.

O třičtvrtě hodiny později jsem udýchaný, s tepem někde nad dvoustovkou zastavoval před restaurací Pobřežní vyhlídka. Ve skutečnosti to byl spíš bar, kde se navíc vařilo. A dobře.

Hernand také zastavil, ale nevystupoval.

„Kdyby nejel v protisměru ten nákladák, tak jsem tě měl,“ chlubil se s úsměvem.

„Možná jo, ale...“ pokrčil jsem rameny. „Kdyby bylo kdyby – někdy příště.“

„Jo!“ zazubil se a vztyčil palec na pozdrav.

Při nájezdu zpět na silnici si neodpustil, aby nezagumoval.

Otočil jsem se k restauraci. Ovládla mě euforie, jako pokaždé, když jsem při jízdě trochu víc tlačil na pilu. Miloval jsem ten pocit, na druhou stranu jsem si dával pozor, aby riskování nepřesáhlo jistou hranici. Závodit s Hernandem mělo ještě jednu výhodu, kromě toho, že se ničím nenechal naštvat – jeho bratranec dělal u místní dopravní policie. Když Hernand vybral autostrádu, bylo jasné, že tam nikdo nehlídkuje.

Zamířil jsem ke vchodu. Dnes jsem si zasloužil něco lepšího než obvyklé špagety nebo čínu přes ulici.

Ze zvyku jsem zkontroloval parkoviště. Několik silných, nablýskaných vozů – uvnitř se dnes sešla smetánka. Přesto jsem cítil, že můj Lotus je něco víc než drahý auťák. Třicet let staré, konzervativní, ale přesto čistě sportovní tvary z něj dělaly dravého sportsmena mezi nudnou zlatou mládeží. Těšilo mě to.

V sále mě uvítal halas, cinkání skleniček a herních automatů. Posadil jsem se k volnému stolu pro dva v koutu, kupodivu z něj byl slušný výhled na oceán. Společnost, která zabrala většinu sálu, vyhlídka nezajímala.

Servírka mi donesla jídelní lístek. Bylo příjemné vybírat podle chuti a nenechat se omezovat cenou. Pro jednou.

„Ale, koho to mé bystré oko nevidí!“ vytrhl mě ze soustředění hlas.

Znal jsem ho, ale nedokázal jsem ho hned zařadit.

Na ježka ostříhaného muže mého věku v maskáčových kalhotách a pískové safari košili také ne.

„Večeře osamělého vědce na pobřeží oceánu?“ zasmál se. „Přisedni k nám!“

„Jan Petr Flaks,“ poznal jsem ho. „Ses dal k vojákům?“

Jan Petr, jak jsme mu všichni kdysi říkali, byl můj spolužák ze střední a poté z prvních čtyř semestrů univerzity. Pak pověsil techniku na hřebík a šel podle přání svého otce na práva.

„Vracíme se z lovu, úspěšného lovu,“ zajásal.

Buď opravdu něco velkého střelil, nebo za jeho vzrušení mohla nějaká ta sklenička, případně obojí. Poslušně jsem se zvedl, Janu Petrovi se, pokud se nacházel ve své téměř manické náladě, dalo odporovat jen špatně. A většinou marně.

„Nabídni si,“ máchl rozšafně rukou nad dobrotami rozprostřenými na stole.

„Marek Twilli, můj spolužák a kumpán v několika dobrodružstvích,“ představil mě společnosti.

Dva další muži obdobně sportovního vzhledu, nevěděl jsem proč, ale měl jsem pocit, že patří k sobě, uvolněně vyhlížející černovláska, která si vystačila s džínami zastrčenými do polovysokých pohor a košili se zdůrazněnými manžetami. Věnovala mi zvědavý pohled a jeden letný úsměv.

„Pat a Mat,“ ukázal Jan Petr na dvojici, „má sestřenka Alice Goodwigová, a tady přichází z místnůstky pro pány a jen pány král lovu, Henry Wirgan.“

Otočil jsem se a spatřil vyššího chlápka trochu připomínajícího superhrdiny z filmových plakátů. Silný krk, elastické triko ob-

tahující vypracované prsní svaly, když se pohnul, obtisklo se přes látku ploché břicho vyprofilované do valchy. S maskou přes oči by mohl rovnou pózovat na Batmana. Jenomže ani v obličejí se neměl za co stydět, představoval zosobnění úspěchu. Potlačil jsem až překvapivě silný nával závisti. Něco podobného jsem naposledy zažil někdy v pubertě.

„Před barákem stojí pěkná kára, starej Esprit Turbo. Po třiceti letech a taková nádhera,“ zakroutil Wirgan hlavou.

Jan Petr se potutelně zašklebil, tušil jsem, že rozjždí zase jednu ze svých oblíbených her podle pravidla padni komu padni. Blbé bylo, že tím bitým jsem za studií býval až příliš často já.

„Ten skvost patří tady Markovi. Na vědátora to není špatný, co?“

Henry Wirgan konečně zaostřil pohled na mě, téměř bylo vidět, jakou mu dá práci, aby mě vůbec zařadil do světa, který je schopen vnímat.

„Koupím ho,“ pronesl pouze.

Okamžitě mi došlo, co je všem lidem, jimž mě Jan Petr představil, společné. Peníze. Už jen Wirganovy hi-tech boty do hor stály víc, než byl můj měsíční příjem, a něco podobného se dalo říct téměř o každém kusu jeho oděvu. Teď, když jsem věděl, na co se dívat, jsem nacházel nenápadně nápadné obchodní značky firem, jejichž reklamy jsem sledoval, pokud jsem si jednou za čas u holiče prolistoval módní katalog. Byli bohatí, hodně bohatí. O Janu Petrovi jsem to dávno věděl, mělo mi dojít, že se bude stýkat se sobě rovnými.

„Není na prodej,“ odpověděl jsem klidně.

„Zaplatím padesát táců. Stačí jen sjet do města,“ odbyl mě Wirgan.

„Když ho začali prodávat, byl za třicet čtyři tisíc liber,“ zasmál se Jan Petr. „A libra byla tehdy tuším dvakrát silnější, než je dneš-

ní euro. Padesát táců, pche!“ doprovodil svůj projev pokrčením ramen.

Překvapilo mě, že si to pamatuje. Když jsem auto ještě jako student dostal, mockrát jsem s ním probíral, zda se ho zbavit či nikoliv.

„Není na prodej,“ zopakoval jsem.

Černovláska, Alice Goodwigová, dokázal jsem si vybavit její jméno hned napoprvé, což se mi u lidí většinou nestává, se přestala bavit se starším chlápkiem u vedlejšího stolu, který zřejmě k celé sešlosti také patřil, a začala sledovat, co se děje.

Wirgan to samozřejmě zaregistroval. Oba jsme se načepýřili jako dva kohouti, jenomže v mém případě to bylo spíš směšné. On zato povyrostl o pět čísel a hrudník měl najednou dvakrát klenutější. Patřila k němu.

„Sto padesát tisíc na ruku,“ zvýšil nabídku.

„Rodinný dar od mého děda,“ řekl jsem, abych to celé ukončil.

Auto, které si děda na konci života pro radost pořídil, neodkázal otci, protože ten podle něj neměl vztah k technice. Já prý ano. Asi měl pravdu.

Wirgan znechuceně přikývl. Arogantní možná byl, ale hloupý nikoliv.

Mohl jsem ho sice ještě chvíli provokovat, ale tím bych si nepomohl a maximálně bych dostal pár přes hubu. Vypadal na chlápka, kterému by to nedělalo nejmenší problém, a to včetně zaplacení advokáta, který by ho hájil.

Jan Petr na mě spiklenecky mrkl a podal mi sklenku s džusem. Přikývnutím jsem mu poděkoval a začal si na talířek nabírat z prostřených mís, při tom jsem poslouchal, o čem se baví.

Opravdu se vraceli z lovu, kupodivu z lovu medvědů. Někdo z nich získal povolenku na odstřel pěti velkých samců, mezi nimi byl jeden konkrétní kus, který minulou zimu zabil pár lidí a nedávno vážně zranil turistu. Celá společnost, kromě pětice, které jsem byl představen, k ní patřilo i osazenstvo vedlejších tří stolů, byla tvořena většinou lidmi o generaci staršími než já.

Jídlo bylo dobré, spíš vynikající. Užíval jsem si ho a přemýšlel, co Jan Petr svou miniaturní etudou, do níž mě namočil, sledoval. Podezíval jsem ho, že už na škole sám sebe pasoval do role amatérského Shakespeara, který své divadelní výstupy sehrává s reálnými lidmi.

Z dalšího hovoru jsem pochopil, že grizzlího zabijáka sejmul právě Wirgan, a to za velmi nebezpečných okolností, kdy se medvěd dostal lovcům do zad a vydal se po jejich vlastní stopě. Považoval bych to za mysliveckou latinu, kdyby se dva starší muži vášnivě nepřeli, jak se takový trik medvěd mohl naučit. Najedený jsem byl, odpočínutý také, zažil jsem i vzrušení, o které jsem nestál, a přežil ho bez úhony. Nejvyšší čas zmizet. Klidně, potichu, bez rozloučení.

„A co vlastně dělá takový vědec, který se po cestách prohání ve starém Lotusu?“ využil pauzy v diskuzi Wirgan a obrátil pozornost opět ke mně.

Svůj okamžik jsem propásl, došlo mi. Zřejmě patřil k lidem, kteří si pamatují i jen stín neúspěchu, nebo spíš zazlívají druhým i sebemenší pochybnost o jejich výjimečnosti.

„Pracuju jako postdoktorand v týmu profesora Valentropa v projektu Kauzuální skok. Hledáme volné vektory, po nichž posíláme do časoprostorového kontinua sondy, a pak vyhodnocujeme, co naměřily.“

„Do časoprostorového kontinua?“ zeptala se Alice.

Kupodivu mě poslouchala.

„Do vesmíru, ale v různých časech. Podle toho, kam jsme díky konfiguraci našeho 4D prostoru schopni se skrze ostatní dimenze provrtat,“ vysvětlil jsem.

Pokud začnu nějakou ženu při první replice, kterou mi věnuje, v duchu oslovovat křestním jménem, řítím se do dalšího průšvihů. To mi bylo jasné. Zvláště když se mi líbí, celkově je víc než atraktivní, k mé smůle zjevně i hodně bohatá, a ještě má za přítele Batmana v civilu.

„A co z těch měření zjistíte?“ zeptal se Wirgan ještě nevraživěji.

„Většinou nic. Vzhledem k tomu, jak je vesmír obrovský, míří volné vektory v absolutní většině případů do naprosto opuštěných míst, ze kterých nedokážeme rozeznat, jaké hvězdy či souhvězdí se vlastně v blízkosti nacházejí,“ připustil jsem.

„Aha,“ zhodnotil posměšně. „A ty děláš konkrétně co?“

„Já sedím u počítače a hledám ty volné vektory,“ řekl jsem.

„To asi nebude moc vzrušující. A proto se po večerech proháníš po cestách s tou svou plechovkou?“

Nevěděl jsem, co mě vytočilo víc. Zda slovo plechovka – uznávám, že mám své auto víc rád, než je obvyklé – znám na něm každý šroub a většinu z nich jsem i držel v ruce. Nebo fakt, že se Alice při jeho slovech lehce pousmála.

„No, to, čím se živíš ty, asi také nebude moc zábavné, když ve svém volnu decimuješ zbytky dravé fauny,“ opáčil jsem ledově.

Alice se teď usmívala zcela nepokrytě a Markovi zářily oči. Etuda se změnila ve hru. Zda končí první, nebo začíná druhé dějství, jsem netušil. Ani to, zda se jedná o tragédii či komedii. On se možná bavil, já ale ne. Wirgan ze mě byl schopný udělat dva invalidní postdoktorandy, v tuhle chvíli vypadal, že k tomu nemá daleko.

„Henry se ničím neživí, je profesionální milovník života, ale máš pravdu, že se více méně nudí, stejně jako my všichni,“ přilil Jan Petr olej do ohně.

Ne olej, ale benzín nebo napalm. Nikdy nevěděl, kdy přestat.

Wirganovy rysy v obličeji ztvrdly, změnil se v bronzovou bystu. Takové člověk někdy najde v muzejních expozicích slavných válečníků a vojevůdců.

„Lov, tak jak ho praktikuju já,“ odpověděl ledově, „vyžaduje železnou kázeň, předvídavost, jistou ruku a schopnost nést riziko.“

Když jsem ho slyšel drtit souhlásky předními zuby, měl jsem pocit, že stojím na vyschlé skořepině zakrývající bahenní gejzír, který se právě chystá k erupci. Nebo že bosou nohou šimrám kobru po roztažené kápi.

Vycouvej, chlape, vycouvej, sugeroval jsem si. Sáhl jsem po brýlích, abych si je nasadil a vyšel ven, vtom můj pohled padl na Alici.

Pozorovala mě úkosem, rty stažené napětím. Čekala, jak zareaguju.

Vycouvej, sugeroval jsem si.

„Jo, to jsou přesně ty vlastnosti, které vyžaduje rychlá jízda,“ odpověděl jsem s přezíravostí, o níž jsem nevěděl, že jsem jí schopen.

Wirgan mě probodával svýma dokonale modrýma očima. Kdyby to byly hroty dýk, zbylo by ze mě jen jemné síto.

„Rád bych VÁM ukázal, čím se lov liší od jízdy autem,“ ucedil skrze zuby.

„Rád bych VÁM ukázal, co je jízda skutečným autem, a ne těmi přibližovadly, co stojí venku,“ kontroval jsem.

Pozorovali jsme se jako dva kohouti, jeden podvyživený a přisleplý, druhý borec těžké váhy.

„A co si tak zasoutěžit v něčem jiném, abychom nemuseli opustit tento příjemný podnik?“ zahlaholil Jan Petr.

„Oba jste mluvili o jisté ruce. Můžete si zahrát šipky!“ ukázal na terč.

Přítom na mě znovu po straně mrkl. Proklínal jsem okamžik, kdy jsem ho poprvé potkal.

„O co?“ zeptal se stroze Wirgan a sáhl do záňadří pro peněženku.

Naše diskuze oscilující mezi otevřeným napadením a zuřivou hádkou už stačila připoutat pozornost ostatních, cítil jsem se víc a víc trapně.

„Obávám se, že nebudu s to vyrovnat Henryho sázku, takže si nezasoutěžíme,“ podařilo se mi ze sebe vydolovat.

„Mám jiný nápad, pánové. Nechť každý vsadí hotovost, kterou má u sebe, přičemž její výše nemusí být nikomu známa. Samozřejmě kromě výherce.“

Všichni pobaveně zahlaholili, Wirgan podal Janu Petrovi peněženku a já ho chtě nechtě napodobil. Alice nás střídavě pozořovala, netušil jsem, co se jí honí hlavou. Sbohem, má se štěstím vydělaná sedmistovko, rozloučil jsem se v duchu s nemalým obnosem.

Pak už mi někdo do ruky vtiskl trojici šipek a já se soustředil jen na ně a na terč. Hra začala.

O hodinu později jsem za mohutných ovací přihlížejících poslední šipkou v kole dosáhl cílové hranice a tím o tři body Wirgana porazil. Napůl v mátohách jsem se se společností už notně rozkuráženou drinky, které vypila v průběhu soutěže, rozloučil. Alice si se mnou srdečně potřásla rukou.

„Byl to skvělý souboj, Henryho už dlouho nikdo v ničem neporazil,“ řekla mi na rozloučenou.

Venku na schodech jsem si uvědomil, že jsem z celého toho dobrodružství vyvázl se zdravou kůží a možná o pár eur bohatší. Byla sice už tma, ale pokud pojedu pomalu, i s mou šeroslepostí žádný problém. Zamířil jsem k vozu.

„Jak se cítí náš přeborník v házení šipkami?“ zastavil mě ledový hlas.

Wirgan na mě čekal venku. Asi to nebude se zdravou kůží, uvědomil jsem si a krve by se ve mně nedořezal.

„Dobře, rád vyhrávám,“ odpověděl jsem na oko lhostejně a vzápětí se v duchu proklel.

To nebyla diplomatická odpověď.

Vůbec jsem nepostřehнул, jak se přiblížil. Narazila do mě rozjetá lokomotiva a pak jsem obličejem upadl na něco hodně tvrdého, co mohlo být jeho kolenem.

„Ubožáci jako ty nemají nárok vyhrávat,“ upozornil mě.

Slyšel jsem, jak přešlápl a připravil se na kopanec, ale vycítil jsem, že se zarazil. Riskoval jsem pohled směrem k budově restaurace a pochopil proč.

Na schodech stála Alice a dívala se na nás.

„Příště si na mě dej pozor,“ zasyčel tiše a odešel směrem k ní.

Vnímal jsem její pohled a cítil se ještě mizerněji, než pošramocené břicho a rozbitý nos zasloužily.

„Neměl jsem to dělat,“ slyšel jsem Wirgana říkat, „ale měl na tebe hodně oplzlé narážky. Neudržel jsem se, promiň. Pojďme dovnitř. Je v pořádku, už se zvedá.“

Nesnesl bych, kdyby se mi snažila pomoci.

Přesně podle jeho slov jsem se zvedl a odbelhal se k autu.

Domů jsem přijel až za tmy a po paměti jsem přibrzdil před nízkým prahem parkoviště. Musel jsem ho dorovnávat štěrkem,

abych přes něj s relativně hodně nízkou světlostí Lotusu mohl přejet. Po delší době nebo dešti, když si šterk sedl, jsem stejně sem tam zavadil o podvozek. Dnes se tak nestalo, aspoň to.

Vytáhl jsem klíče ze zapalování a chvíli seděl potmě a potichu a přemýšlel, proč se cítím tak mizerně. Vydělal jsem peníze, dokonce ještě nějaké vyhrál a ukázal nafoukanému bohatému spratkovi, že není pánem světa. Pak jsem sice dostal dvě rány, ale pád z kola je podstatně horší. Otevřel jsem dveře a vpustil dovnitř zpěv cikád, vůni vlahé noci kořeněnou lehkým odérem benzínu. Budu se muset podívat na palivové potrubí. I když, spalování víc než čtvrt století starého sportáku má vždy daleko k dokonalosti dnešních motorů. Ve sprše jsem si uvědomil, že má mizerná nálada pramení z toho, že mé ponížení viděla Alice. A ještě mě teď považovala za vulgárního chlápka léčícího si své komplexy oplzlými řečmi. Sakra, ta holka se mi líbila.

„Blbče,“ řekl jsem sám sobě nahlas a rázně otočil kohoutem a změnil vlažnou ve studenou.

Možná se mi líbila, ale nepatřila do mého světa.

Osušil jsem se, potmě a nahý došel do obývacího pokoje, který mi současně slouží i jako pracovna a studovna. Do křesla jsem to vzal oklikou okolo lednice a pak se pohodlně v županu rozvalil do proutěného křesílka. V mém miniaturním bungalovu na okraji města je místo ještě pro malou ložnici a přístavek kuchyně. Vybral jsem si to tu kvůli nízkému nájemnému, izolované poloze a skutečnosti, že k domu patřila i velká garáž upravená na dílnu. Se vším všudy jsem platil dvě třetiny nájmu za dvoupokojový byt přímo ve městě.

Ráno jsem se probudil s knížkou na kolenou a nedopitou plechovkou piva na stolku. Právě svítalo. Přitáhl jsem si deku výš, abych se trochu zahřál, a současně mi před očima ostře vytanu-

lo logické schéma mého programu, pátracího psa, hledajícího volné vektory ve dvanácti-rozměrném časoprostorovém kontinuu. Znovu a znovu jsem kontroloval jeho jednotlivé procedury a přes jisté znepokojení nenacházel žádnou chybu. Jeho struktura se mi stále jevila čistá, krystalicky čirá a dokonalá.

Mezitím se rozednilo a vrcholky pinií lemujících příjezdovou cestu k mému zapadákovu ozářilo slunce – čas dát se do pohybu.

To znamenalo obléct se, do batohu vhodit flašku s vodou, co jsem koupil v supermarketu, a pak hup na kolo. Každý druhý den jsem do práce dojížděl. Ranní fyzická zátěž mi pomohla rozptýlit poslední pachůť ze včerejšího večera a dokonce mi náladu nezkažila ani překvapivá návštěva profesora Valentrepa, který mi přivedl návštěvníka – novináře.

„Marku,“ obrátil se na mě. „Provedte pana Travise po našem pracovišti a ukažte mu, na čem děláme. Říkal jste, že píšete pro?“

„Pro Techniku dnes,“ doplnil novinář.

Byl jen o něco málo starší než já a v nezvykle tmavě modrých riflích, vysokých kovbojských botách a safari košili vypadal dobře. Tím mi připomněl včerejšek a bohatého Henryho Wirgana. Ten taky vypadal dobře.

„Tak to asi budeme moci zajít i do technických podrobností, ne?“ usmál jsem se.

V jedné knize, kterou jsem prolistoval přímo v obchodě, psali: Mysli pozitivně. Proč to občas nezkusit.

„Obávám se, že naše čtenáře přeceňujete. Ale snažíme se podávat fakta nezdeformovaná, pouze zjednodušená.“

Profesor nás propustil s potěšeným přikývnutím. Projekt Kauzálního skoku vznikl stejným dílem díky jeho genialitě a stejným dílem díky jeho... řekněme společensko obchodnímu talentu.

„Začneme u kávy,“ pobídl jsem Trávise do svého kutlochu.

Mému úvodu, který byl laickým popisem teorie dvanácti-rozměrného kontinua, naslouchal soustředěně, ale nevěřil jsem, že mi rozumí. Já sám jsem v některých aspektech neměl jasno a pochyboval jsem, že je na světě někdo, kdo tomuto syntetickému modelu shrnujícímu naše pochopení vesmíru, všeho a vůbec, do detailu rozumí.

„Ale vy se tady nevěnujete jen teorii,“ přešel k věci, která jeho čtenáře zajímala víc.

Usmál jsem se a zavrtěl hlavou.

„Kupodivu i praxi. Podle našeho modelu hledáme volné vektory, a pak se jimi snažíme posílat měřicí přístroje do jiných míst vesmíru.“

„A už se to podařilo?“

„Celkem se nám podařilo přemístit a zase dostat zpět čtyři sondy,“ prozradil jsem mu. „Myslím tam i zpět. K tomu se nám podařilo transportovat ještě dalších dvacet pět měřících zařízení, ale ta se nikdy nevrátila.“

Fakt, že dvě stě sedmnáctkrát zůstala sonda ve skokové místnosti a nepřenesla se vůbec nikam, jsem nezmínil. Dvě stě sedmnáctkrát jsme museli totálně přebudovat toroidní vinutí vytvářející kolem transportovaného výseku časoprostorového kontinua extrémně silné elektromagnetické pole zahušťující plazmu na takové hodnoty, až dojde k lokálnímu zhroucení a skoku podél volného vektoru.

„A víte v těch čtyřech případech, kam jste družici poslali?“ položil další otázku. „Pokud znáte vektor?“

Možná všemu nerozuměl, ale ptal se správně.

Sáhl jsem do pořadače a vytáhl svazek fotografií.

„To jsou fotky, které sondy nafotily.“

Jednu po druhé si je prohlížel, v optickém, infračerveném i ultrafialovém spektru.

„Problém je v tom, že dokážeme objevit volný vektor umožňující skok, ale chybí nám znalost všech jeho souřadnic,“ začal jsem a pozoroval, jak se snaží identifikovat fotografie. Pokud by se mu to podařilo, získal by 50 000 eur, cenu vypsanou Evropskou astronomickou společností. Nevypadal, že ty peníze získá.

„Zatím jsme neidentifikovali žádné ze souhvězdí, které tam vidíte. Nevíme, kam jsme naše přístroje poslali. A to si platíme výpočetní čas na světové univerzitní síti a využíváme i výkonu PC uživatelů zapojených na internetu. Nic,“ řekl jsem.

Zazněl signál připomínající zvonek starého telefonu.

„Právě jsme našli další volný vektor,“ vysvětlil jsem. „Není jich víc než jeden za týden a jednou za měsíc se objeví dvojsměrný, tím myslím vektor umožňující návrat.“

„Další neúplný vektor do neznáma,“ řekl Travis s pochopením.

Ťukl jsem do klávesnice, obrazovku zaplnily sloupce čísel reprezentující souřadnice cílového stavu časoprostorového kontinua našeho vesmíru.

Automaticky se začaly spouštět ověřovací rutiny.

„Jsou v pořádku, máme další místo, kam můžeme naši sondu poslat,“ oznámil jsem Travisovi, když kontrolní výpočty skončily. „Ale bohužel nevíme, kde to je.“

„Takže lety ke vzdáleným hvězdám našim čtenářům slíbit nemůžete,“ zeptal se se špatně potlačovanou lítostí.

Zavrtěl jsem hlavou.

Když odcházel, uvědomil jsem si, že jsem ho zapomněl upozornit na jednu důležitou věc.

„Pane Travisí?“ zastavil jsem ho.

„ My nevíme nejen to, kam v našem vesmíru skočíme, ale ani do kterého časového okamžiku skočíme. Časoprostor je jako měnící se ementál, člověk se může dírami – vektory dostat do *kamkoliv* – *kdykoliv*. Jen musí mít štěstí, nebo dost času.“

Přikývl, okamžik vše zvažoval, a pak se se mnou ještě jednou rozloučil.

Ve stejný okamžik jsem na něj prakticky zapomněl, protože právě přišel další balík dat z astronomických a fyzikálních laboratoří celého světa. Tahle data poskytovala onen úzký paprsek ve tmě, kterým jsme se rozhlíželi a mapovali vesmír, a pak podle něj měnili náš model časoprostorového kontinua.

Také jsem panu Travisovi neprozradil ještě jednu věc, svou pýchu, to nejlepší, co jsem kdy vymyslel a naprogramoval. Nezmínil jsem se o svém pátracím psovi, který neprohledával oceán nekonečna náhodně nebo pseudonáhodně, jak to dělaly supervýkonné počítače projektu. Zkoumal ho podle kritérií vyplývajících z mé vlastní teorie časoprostorového kontinua. Mrkl jsem se do zásobníku, kde se měly objevovat jím vypátrané volné vektory umožňující i návrat. Zatím nic, ale to mě neodradilo. Věřil jsem, že má chvíle přijde. Až já najdu vektor, bude to plný vektor s přesným určením místa, kam ukazuje.

Ponořil jsem se do práce a skončil unavený až pozdě odpoledne. Na oběd i svačinu jsem zapomněl. Zvedl jsem se od stolu a zamířil do kantýny, když se mi vybavila věta, kterou jsem Travisovi řekl, abych mu přiblížil, co vlastně děláme.

Podle našeho modelu hledáme volné vektory a pak se jimi snažíme posílat měřící přístroje do jiných míst vesmíru.

Ale odkud jsem k čertu věděl, že skáčíme právě do našeho vesmíru? Co když je to někam úplně jinač?

Zastavil jsem se a stočil pohled k monitoru písíčka. S něčím takovým moje teorie, ani ta uznávaná profesorova, nepočítala. Složitost celého problému, jak se přede mnou náhle objevila, mě šokovala; práce, jíž jsem věnoval desítky, stovky nocí, se najednou stala jen hrubou zdeformovanou skicou snažící se zachytit skutečný obraz reality. Uvědomil jsem si, že jsem se při svém snažení podobal člověku, který se pokouší olovnicí na silonovém vlasci zmapovat sluneční soustavu. Tak kardinální chyba! Jak jsem ji mohl přehlédnout? Jak ji všichni ostatní mohli přehlédnout?

Rezignovaně jsem se vrátil, vypnul svůj analytický podprogram – pátracího psa honícího se za vlastním ocasem – a totálně deprimovaný vypadnul. Ne do kantýny, potřeboval jsem se provětrat, odpočinout si. Místo toho jsem ještě o dvě hodiny později nad šálkem vychladlé kávy a nakousnutým hamburgerem se špačkem tužky v ruce a hromadnou popsaných ubrousků okolo sebe prověřoval, zda jsem se náhodou jen nespletl. Pořád mi vycházelo, že ne; časové kontinuum se přede mnou rozvíjelo v nekonečnách s rostoucí mohutností tak dlouho, až jsem se dostal na konec imaginace a definitivně překročil hranice svých schopností abstrakce.

Dalších pět dní jsem kromě nutných povinností na svou disertační práci ani nesáhl a místo toho jsem se ve volném čase hrabal v motoru a snažil se Lotus dostat do takového stavu, abych byl spokojený.

O své nové teorii, nebo spíš děsivé představě, že možná posíláme sondy úplně jinam, než si myslíme, jsem s nikým nemluvil a snažil jsem se ji zašlapat co nejhlouběji. Pokud by byla pravdivá, znamenalo to, že jsem zahodil čtyři roky práce na dizertaci. Co bylo horší, pokud bych se ji snažil prosadit, znamenalo by to

boj s většinou fyziků a astrofyziků na světě v čele s několika laureáty Nobelovy ceny. Já byl jen obyčejný doktorand s průměrnými schopnostmi a permanentními finančními potížemi.

Při své každoměsíční cestě do supermarketu za městem jsem na parkovišti potkal Jana Petra nakládajícího do zavazadlového prostoru velkého džípu krabice s pitím a jídlem. U vedlejšího obdobně vyhlížejícího auta jsem poznal Henryho Wirgana. Skláněl se nad nějakým podlouhlým kufrem a otevíral ho.

„Nazdar, Marku,“ všiml si mě Jan Petr, bohužel.

„Ahoj,“ kývl jsem a nezmenšenou rychlostí kormidloval svůj vozík naložený vodou, těstovinami a dalšími nutnostmi na měsíc života dál.

Henry Wirgan měl bohužel ke všem svým dalším fyzickým přednostem i dobrý sluch.

Otočil se, v ruce držel velkou pušku s matně se lesknoucí hlavní. Loveckou pušku, poznal jsem.

„Rád tě vidím,“ protáhl ironicky a postavil se mi do cesty. Pušku držel oběma rukama, před tělem s hlavní šikmo k obloze.

„Já ani moc ne,“ odpověděl jsem a musel chtě nechtě zastavit.

„Na lov?“ otočil jsem se k Janu Petrovi.

„Jo,“ zakřenil se. „Pojedeme dolů do Mexika.“

Wirganův džíp se lehce zhoupl, zpoza vozu vystoupila Alice Goodwigová. Doufal jsem, že se nečervenám. Pitomá náhoda.

„Kolikrát se dá vystřelit z takové pušky?“ zeptal jsem se s kamenným obličejem.

Jan Petr se uculil, Henry Wirgan se zatvářil pyšně a pohrdavě zároveň. Nevěděl jsem, co jeho miláček dokáže.

„Je to opakovací kulovnice, přesná, výkonná, šest ran,“ pochlubil se.

Uznale jsme pokývl hlavou, Alice mě pozorovala, Jan Petr vyčkával, co bude dál, a skrytě se bavil. Znal jsem ho.

„No, šest ran a výkonná,“ řekl jsem uznale. „To ti medvědi, nebo co se to chystáš vybijet tentokrát, moc šancí nemají. Možná by ještě lépe posloužil kulomet.“

Wirgan jednou rukou odstrčil vozík mezi námi a vztekle vykročil ke mně, z toho, jak pušku uchopil, jsem pochopil, že tentokrát to asi nebude rána rukou, ale pořádný bodyček, který mě rozmázne o karosérii. Příkřčil jsem se do boxerského postoje odpozorovaného z televize.

„Co to provádíte s tou zbraní, pane? Chystáte se vyloupit obchod?“

Současně s větou objala hlaveň kulovnice velká snědá ruka. Henry Wirgan se vztekle vytočil, aby s opovážlivcem skoncoval, při pohledu na policejní uniformu se ovládl a pušku pustil.

„Chystáme se na lov. Jen jsem tady kamarádovi chtěl ukázat zbraň, seržante.“

Policista byl Faragi, Hernandův bratranec. Celým jménem Joshua Faragi Hernand. Menší, ale pořez udělaný z pořádného býka.

„Mně spíš připadá, že jste tady svého kamaráda chtěl uhodit. Nemám rád, když lidé nezvládající své nálady manipulují se zbraněmi,“ odpověděl a podíval se na mě.

„Chcete tady pána žalovat pro napadení?“ nabídl mi.

Jen to zkoušel. Samozřejmě zaregistroval Wirganovo auto, vybavení i sebevědomí. Nedostalo by se to ani k soudu.

„Ne, strážníku. Šlo o nedorozumění.“

„Dobrá tedy. Zabalte to tady a zmizte,“ pokračoval Faragi a otočil se k Wirganovi. „Do pěti minut vás tady nechci ani vidět.“

Přesvědčil se, že v kulovnici nejsou náboje, a teprve potom ji Wirganovi vrátil.

Ten jen nehybně stál a vztekle pozoroval střídavě mě a střídavě strážníka.

„Tady Joshua,“ promluvil Faragi klidně do vysílačky. „Pošlete mi sem patrolu. Jsou tu nějakí lovci a dělají potíže, hrajou si se zbraněma před supermarketem.“

To donutilo Wirgana k akci. Možná měl v autě pár jointů marihuany a zjevně nestál o problémy.

„Málem jsi přišel o pár zubů,“ řekl mi Faragi, když jsme osaměli.

„Vypadalo to tak,“ přikývl jsem.

„No, dávej si pozor, pokaždé u toho nebudu. A až si zas s Tonym budete závodit, dávejte pozor na červenou Toyotu Lexus. Patří náčelníkovi. Nemá rád, když ho někdo předjíždí dvoustovkou.“

Cvrnkł prstem do čepice a odešel.

Okamžik jsem přemýšleł, kde jsem takovou Toyotu zahlédl, ale nevzpomněł jsem si.

S úlevou jsem začal skládat nákup na sedadlo spolujezdce. Doufal jsem, že Wirgan bude v Mexiku aspoň několik týdnů.

Ráno jsem byl v práci dříve než jindy. Předtím, než své předchozí teze hodím za hlavu, jsem si chtěl prověřit pár věcí a k tomu jsem potřeboval klid spolu s výpočetním výkonem naší malé sítě. Na hlavní počítače jsem si nemohl dovolit sáhnout, ty prakticky jely dnem i nocí, osobní písíčka jsem si na-proti tomu mohl s trochou opatrnosti vypůjčit. Než jsem se pustil do práce, spíš náhodou než že bych se doopravdy chtěl podívat, jsem otevřel zásobník svého programu pátracího psa, který byl ve skutečnosti slepou želvou s jednou nohou snaží-

cí se v oceánu najít bílého žraloka. A to jsem mu ještě licho-til.

Nebyl prázdný, obsahoval sadu souřadnic dvojitého volného vektoru. Prostě jedna chyba plodila další. Věděl jsem, že po tomhle nezdaru si už nikdy nebudu věřit jako dřív. Ne že bych si kdy věřil moc. Vysypal jsem zásobník do koše a začal mazat další desítky, stovky pomocných souborů. Nezbyvalo mi nic jiného než se s tím vyrovnat. Děda mi vždy říkal: snaž se být co nejlepší, ale smiř se sám se sebou.

Co když je to správný vektor? Co když jsem neudělal chybu? Co když není všechno úplně špatné? Vědec by se měl vždy přesvědčit o výsledku, který z jeho teorie vyplynul, a pokud je špatný – je špatný. Otevřel jsem koš, po chvíli hledání vylovil souřadnice vektoru a pustil na ně sadu kontrolních rutin. Špatný vektor, který náš standardní Thompsonův algoritmus občas díky své ne-formální logice vybere, je obvykle odhalen už v první sekundě kontroly. Jen dvakrát nebo třikrát za dobu, co se projektu účastním, se stalo, že by falsifikát, jak takovým souřadnicím říkáme, odhalila až druhá polovina kontrolních procesů. To pak bývalo obtížné najít příčinu chyby. S napětím jsem sledoval ubíhající sekundovou ručičku a s každou vteřinou jsem se cítil lépe. Nejsem génius, ale také ne absolutní idiot a můj program a má nesprávná teorie mají alespoň správné jádro. Kousíček jádra. Když kontrola skončila, nevěřil jsem svým očím. Přestože jsem během několika posledních hodin prokázal, že má teorie je postavena na vodě a platí jen za speciálních okrajových podmínek – tedy téměř nikdy, přes to všechno jsem našel volný vektor popsaný úplnou řadou souřadnic. Po analýze bych měl být schopen zjistit, kam vektor míří. Měl jsem stejné štěstí jako člověk, který vyhraje ve sportce – desetkrát za sebou.

V průběhu dalšího týdne jsem obdržel výtku od profesora Valentrepa, že zanedbávám svou práci. Měl pravdu, trávil jsem u počítače šestnáct hodin denně, ale věnoval jsem se něčemu úplně jinému, než za co jsem byl skrovně placen. Nakonec jsem měl na harddisku program, který byl alespoň teoreticky schopen umístit můj vektor do naší mapy časoprostorového kontinua a říct mi, kde se jeho koncový bod nachází.

Spouštěl jsem ho s nepříjemným pocitem, že pozitivní identifikaci polohy nedostanu nikdy. Obrazovka mi ukázala typické přesýpací hodiny a harddisk se rozběhl. Opřel jsem se v křesle a sáhl po hrnku s kávou. Kolik dní budu čekat, než připustím, že můj výsledek je špatný? Jak dlouho bude trvat, než prohledám celý náš známý vesmír? Napil jsem se, obrazovka blikla, objevil se nápis: Identifikace pozitivní. Vyprskl jsem, ohodil kávou klávesnici a skácel se i se židlí dozadu. Když jsem se otlučený zvedl, spatřil jsem ten samý nápis.

Nebyl jsem blázen. Má teorie byla špatná, obrazně řečeno pohyboval jsem se v rovině místo v 3D prostoru, ale přesto jsem intuitivně nebo jinak chápal nehumánní logiku časoprostoru. Stáhl jsem si výsledky do svého obstarožního notebooku a vyrazil ven. Musel jsem se uvolnit, zbavit se přebytečné energie, která hrozila, že mě rozbije na tisíc kousků. S maximálním sebezapřením jsem opatrně dojel domů, z Lotusu přesedlal na kolo a pak ukazoval línému letnímu větru, oč jsem rychlejší než on. Než jsem se zchvácený vrátil domů, vydržel jsem to dobré tři hodiny.

Ve sprše jsem si uvědomil ještě jednu věc. Pokud mám pozitivní identifikaci, bude sonda vyslaná mým volným vektorem schopná udělat fotku, na níž dokážeme rozeznat jednotlivá souhvězdí, a já – dostanu odměnu padesát tisíc eur. Bylo to jednoduché jakoacka, mapu vzhledu hvězd ze známého bodu ve ves-

míru jsme uměli sestavit s rozumnými nároky na výpočetní čas. S ručníkem kolem beder jsem vylétl z koupelny, pustil si svůj oblíbený rockandroll a vytáhl z ledničky láhev šampaňského, která tam byla od doby, co jedna má skoro-přítelkyně nepřišla na domluvenou schůzku. Letité šampaňské. Vypil jsem ho s na mě nezvyklou rychlostí za neustávajících představ, co s odměnou udělám. V průběhu konzumace úvahy o vlastním domě vystřídaly představy supersportovního auta. Když jsem pak otevíral první pivo, uvědomil jsem si, že vlastně ani nevím, kam můj vektor míří. Po dvou pokusech jsem se napojil na ústavní síť a po dalších třech rozjel identifikační program.

Když jsem dostal výsledek, musel jsem se smát. Buď si ze mě někdo střílel a zásoboval mě falešnými daty, nebo jsem byl člověk, který za celou historii lidstva vyhrál tu největší výhru. Ne, byl jsem planeta ze všech planet galaxie, na které se vyvinul inteligentní život. Souřadnice mého vektoru podle naší hrubé mapy časoprostorového kontinua ukazovaly na Zemi. Na Zemi v čase t minus 3.2×10^{16} sekund, to znamenalo zhruba před víc než sto jedna miliony lety.

Vypil jsem dost alkoholu na to, abych neměl problém uvěřit. Co žilo na Zemi před sto jedna miliony lety? Pralidé? Netušil jsem. Spíš nějaké přerostlé ještěrky. Šampaňské došlo, nahradil jsem ho pivem. Hodně přerostlé ještěrky. Další plechovka chutnala taky skvěle. Chvíli jsem nad tím přemýšlel a před očima se mi objevila dokonalá mužně atraktivní tvář bohatého Henryho Wirgana. Sáhl jsem po telefonu, který vlastním už od svých studií na univerzitě, číslo Jana Petra tam pořád bylo.

Byl jsem tak opilý, že mě ani nepřekvapilo, když hovor přijal.

„Ahoj, Marku, co se děje? Je dost pozdě.“

Zašklebil jsem se oslněn vlastní inteligencí.

„No, pokud by tvůj kámoš, myslím toho velkého lovce, však ty víš koho, chtěl ukázat, že se opravdu nebojí, mohu mu zprostředkovat výlet za dinosaury. Tam to s tou jeho opakovací kulovnicí bude fifty fifty.“

Zasmál jsem se.

„Jsi v pořádku?“ zareagoval Jan Petr. „Mluvíš nějak divně.“

„Oslavuju,“ přiznal jsem. „Je to, řekněme, částečně náhodný objev.“

Telefonní sluchátko se na chvíli odmlčelo, slyšel jsem jen šumění, které mohlo být stejně dobře šuměním vln jako stromů.

„Takže ty jsi našel volný vektor směřující na Zemi v období druhohor,“ pronesl Jan Petr po chvíli překvapivě informovaně.

Napil jsem se piva, na dně zašplouchal poslední zbytek, ale lednička našťestí neřekla své poslední slovo.

„Jak víš, v čem přesně dělám?“ zeptal jsem se nejistě.

„Zajímá mě. Tak našel jsi takový vektor? I návratový?“

Opravdu se zajímal a byl zasněžen.

„Jo, i návratový,“ potvrdil jsem, přisunul jsem k sobě notebook a posunul výpis o další stránku.

„Návratový vektor s časem delta t šedesát jedna,“ přepočítal jsem údaj v sekundách z hlavy.

„Šedesát let?“

„Ne, šedesát jedna dní,“ zasmál jsem se.

Jan Petr mé pošuchování bral vážně a to se mi líbilo. Věděl jsem, že s Wirganem sehraje zajímavou hru. Škoda, že u toho nebudu.

„A kolik bys chtěl za souřadnice toho vektoru?“ zeptal se.

Najednou jsem se cítil méně opilý. Přestože jsme byli tak různí, v něčem jsme se podobali – ani jeden z nás nebral své slovo na lehkou váhu.

„Za sto padesát tisíc ti ho prozradím,“ řekl jsem.

Asi jsem měl říct pětasedmdesát, protože oficiální odměna za skok do oblasti známého vesmíru byla jen padesát, ale nemělo cenu koktat.

„Beru,“ potvrdil okamžitě. „Jsi blázen, mohl sis říct o víc,“ zasmál se.

„Co když jsem to spočítal špatně?“ nadhodil jsem najednou skoro střízlivý.

„Znám tě,“ zasmál se tentokrát Jan Petr. „Nepamatuju si, že bys někdy řekl něco, co nebylo pravda.“

„Hej, Henry!“ zavolal, změna modulace zvuku mi prozradila, že přepnul mikrofon telefonu do konferenčního módu.

„Volal mi Marek. Prý jestli se nebojíš, můžeš si zastřílet na dinosauiry.“

Mikrofon nebyl tak dobrý, ale přesně zachytil pohrdlivou odpověď. Pak už jsem slyšel jen Jan Petřův hlas.

„Jsme domluveni. Už tady končíme, za dva dny jsem u tebe. Ber to tak, že ty peníze máš na svém účtu, jen o tom tvůj výpis zatím neví. Měj se, uvidíme se.“

A zavěsil.

Ráno mě bolela hlava a měl jsem hrůzu ze svých snů. Nemám rád, když se mi má podvědomá přání promítají tak hluboko do podvědomí. Celý svůj dospělý život si zakládám na tom, že vím, kdo jsem, co mohu dokázat, a jsem s tím srozuměn. Proč najednou pořád přemýšlím o Henry Wirganovi? Na základní a později i na střední škole jsem od svých spolužáků musel vytrpět mnohem víc, než byly dvě obyčejné rány. Do práce jsem nejel Lotusem, i když po včerejší dlouhé vyjíždce na kole jsem na to měl právo, ale raději jsem šel pěšky. Motala se mi hlava a nebyl jsem si jist, zda nemám v krvi ještě zbytkový alkohol.

Další dva dny jsem ověřoval svůj vektor a přemýšlel o tom, jakým způsobem ho zveřejním. Pamatoval jsem si sice, že jsem mluvil s Janem Petrem, navíc volané číslo zůstalo v paměti telefonu. O čem jsme spolu hovořili, jsem si vybavoval matně, jen to, že nějakým způsobem šlo i o Wirgana a Alici, ale o té jsem se snad nahlas nezmiňoval. Tedy – doufal jsem v to. Když si se mnou Jan Petr smluvil na večer schůzku, byl jsem jako na trní.

Sešli jsme se Pod dubem, v restauraci, kolem které jsem jezdil domů. Už seděl u stolu a pil džus. Objednal jsem si minerálku a kávu.

„Co ten dvousměrný vektor, je správný?“ přešel rovnou k věci.

Byl opálenější, než když jsme se viděli naposledy, levé předloktí měl zpevněné ortézou.

„Spadl jsem, když jsme traverzovali přes jednu rokli. Nic hrozného, ale bolí to,“ vysvětlil, aniž bych se musel ptát.

„Jo, ten vektor je správný. Míří sto jedna celých tři desetiny milionů let do minulosti do naší sluneční soustavy. Rozptyl průchodnosti sahá asi po oběžnou dráhu Marsu.“

„Takže je možné poslat sondu na Mars?“ ujišťoval se.

„Ano, nebo do Slunce. Ale zaměřit se na Zemi samotnou mi přijde mnohem zajímavější.“

„To určitě. Myslel jsem ale, že neumíte určit, kam vektor směřuje. Tedy podle toho, co jsem četl v novinách a časopisech.“

Pozoroval mě, sklenice džusu se už stačila orosit a po jejím vnitřním povrchu stékaly kapky vody.

Buď se Jan Petr o problematiku Kauzálních skoků zajímal víc, než je běžné, nebo během uplynulých dvou dní stačil hodně věcí nastudovat.

„Když stávajícím algoritmem najdeme volný vektor, neznáme všechny jeho souřadnice,“ vysvětloval jsem pomalu. „Dokáže-

me pouze ověřit, že je opravdu průchozí a umožňuje skok jinam. Je to podobné, jako bys házel kamenem, uměl zamířit, ale nerozhodoval o síle vrhu. Samozřejmě, v případě Kauzálních skoků se pohybuje v multidimenzionálním prostoru, kde je mnohem víc stupňů volnosti a přirovnání z běžného života selhávají.“

Pokývl hlavou, jako by byl s odpovědí spokojený.

„A můžeš najít víc úplných volných vektorů?“ zeptal se klidně, jako by o nic nešlo.

Ale já jsem věděl, že jde. Kdybych toho byl schopný, nobelovka by mě neminula.

„Myslel jsem, že ano, ale nemůžu. V mém hledacím algoritmu je systémová chyba, jen neskutečně šťastnou náhodou jsem dostal pozitivní výsledek,“ přiznal jsem. „Asi stejná náhoda jako vyhrát stokrát za sebou v loterii.“

O samotě, bez společnosti, jíž se obvykle obklopoval, byl můj bývalý spolužák mlčenlivý a přemýšlivý; dalo se s ním zajímavě diskutovat o spoustě věcí. Asi právě proto se z nás před léty stali kamarádi, když už ne přátelé.

„A kdy se ten vektor otevírá?“ položil další otázku.

Musel studovat. Málokdo věděl, že volné vektory existují jen dočasně, vznikají a zanikají v závislosti na vývoji časoprostorového kontinua.

„Za dva měsíce,“ prozradil jsem mu.

S uspokojením přikývl.

„Teď bych potřeboval, abys podepsal tohle,“ přisunul přede mě složku tří papírů.

„Sto padesát tisíc by v tuto chvíli mělo být už na tvém účtu, jak jsme se domluvili,“ oznámil a mně rázem vyschlo v krku.

Napil jsem se a začal studovat dokument.

Byla to smlouva mezi mnou a akciovou společností Hard Hunters. Za data volného vektoru směřujícího do období vrcholných druhohor na planetu Zemi, a za dalších několika předpokladů, jako je správnost vektoru, mlčenlivost a exkluzivitu, jsem měl dostat už zmíněných sto padesát tisíc.

„Myslíš to vážně?“ zeptal jsem se.

Jan Petr se jen pousmál.

„Nikdo nevyhazuje peníze do vzduchu. Je to jedinečná šance na výlet tam, kam se nikdo ještě nedostal a pravděpodobně ani nedostane. To si nemohu nechat ujít.“

„A chystáš se tam lovit?“ došla mi spojitost s názvem firmy, kterou Jan Petr pravděpodobně založil jen pro tento účel.

Přikývl.

„Ale co když to změní naši minulost?“

„Řekl bych, že je jedno, jestli někam pošlete sondu, která tím, že přijímá a vysílá signály, mění vesmír, nebo chlápka s kulovnicí do světa, který už dávno skončil. Vždyť to zkoumáte, ne?“

Na to jsem neuměl odpovědět. Nikdo neuměl odpovědět.

Věděl jsem, že riskuju a zahazuju celou svou poklidnou a jednoznačně nasměrovanou budoucnost, ale přitáhl jsem si papír a podepsal.

„Rád bych o tom s tebou ještě hodil řeč, ale teď fakt spěchám. Když se něco změní, zavolej. Já se ozvu určitě.“

Mávnutím přivolał číšníka a zaplatil džus. To jsem měl na něm rád, nikdy se svým bohatstvím nevytahoval.

„Jaký byl výlet?“ zeptal jsem se ještě.

„Úžasný. Nádherná divočina, dostali jsme dva jaguáry. Bylo to,“ zamyslel se, „hodně drsné.“

„A kdo byl tentokrát králem lovu?“

V očích se mu zablýskalo a na okamžik se zatvářil pobaveně.

„Henry Wirgan.“

Doufal jsem, že jsem na sobě nenechal nic znát.

Jan Petr mě plácl po rameni a odešel.

Parchant. Ještě že jsem se zeptal jen tak obecně, jinak by ve mně četl jako v otevřené knize.

Tři dny se nic zvláštního nedělo, kromě toho, že jsem si střídavě prohlížel katalog realitní kanceláře a katalog sportovních speciálů. O tom, že se mi všechno nezdálo, svědčila jen neskutečná částka na mém kontě.

Pak si mě k sobě zavolal profesor Valentrep. Šel jsem k němu s těmi nejhoršími představami a děsil se vyhazovu, který by asi přišel, kdyby se rozneslo, kdo společnosti Hard Hunters volný vektor dodal.

Můj šéf však vypadal jen zamyšleně.

„Vy jste si ještě dovolenou nevybral,“ zeptal se mě překvapivě.

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou.

Takové věci ho nikdy nezajímaly, dovolená byla v celém týmu to poslední, o co se někdo staral.

„Navrhuji, abyste si ji vybral v listopadu a pak měsíc pokračoval volným studiem dle vlastního uvážení již za obvyklý plat,“ přešel přímo k věci. „Stejnou nabídku jsem udělal i ostatním členům týmu. Někdo si chce na dva měsíce pronajmout naše zařízení i s obslužným personálem a smlouva je finančně natolik výhodná, že ji nechci odmítnout. Budeme pak moci pozoruhodně vylepšit naše vybavení a obstarat si víc počítačového času.“

„Rozumím,“ přitakal jsem, současně mi došlo, která bije.

Na světě existovala tři pracoviště disponující technologií Kauzálních skoků. To naše umožňovalo transportovat největší objem prostoru – sféru o průměru patnácti metrů, právě tak velká pod-

zemní hala se pod ústavem nacházela. A Jan Petr si jen vybral, co nejméně vyhovovalo jeho záměrům. Začalo mi docházet, že mých sto padesát tisíc byla jen první a vlastně malá investice celé společnosti. Ale nemrzelo mě to. Nebyl jsem obchodník a ani nikdy nebudu. Z mého hlediska to byly velké peníze.

„Vyberu si dovolenou v navrženém čase,“ souhlasil jsem.

„Ano, je to pro nás pro všechny výhodné,“ zhodnotil mé rozhodnutí profesor a přestal mi věnovat pozornost.

Se mnou nebylo nutné hrát společenské šarády.

Šel jsem k sobě a uvažoval, co se bude dít dál. Doufal jsem, že toho nebude přespříliš, ale bylo to jen přání a já věděl, že pravděpodobnost hraje v jeho neprospěch. Znal jsem JP – najednou se mi vybavila přezdívka, kterou jsem nepoužil od doby studií, rozpoutá kolem své akce velký humbuk. Dál jsem se snažil věnovat obvyklým rutinním záležitostem a v myšlenkách se vracel ke své teorii časoprostorového kontinua. Snažil jsem se poodhrnout oponu poznání, aniž bych přitom rozbil všechno, co jsem celá léta tvořil. Přehlédnutí a nedostatky se musely nacházet v samotných základech – v matematickém aparátu, který jsem celá léta tak pracně tvořil. Půjdou opravit, aniž bych musel strhnout celou budovu? Byla to výzva a já tenhle typ výzev miloval.

Kolem oběda mi zavolal Jan Petr a navrhl, abychom se sešli v pět hodin v restaurantu Malpete. Ten se nacházel na hlavní třídě města a patřil k místním nejdražším podnikům. Sice jsem teď netrpěl nouzí, ale nechtěl jsem utrácet za zbytečnosti, v hlavě se mi víc a víc vynořovala představa mírně ojetého Porsche 997. Lotus měl svá léta a víc a víc jsem si uvědomoval, že na každodenní ježdění už není. Nové bydlení jsem nějak hodil za hlavu.

„Bude to pracovní schůzka, zaplatím jídlo,“ dokončil.

Pak už jsem neměl proč odporovat. Zapnul jsem si budík, aby mě vytrhl z práce a já nepřišel pozdě. Předvídavost se vyplatila.

Už na mě čekali, Jan Petr v nezvykle střízlivém, téměř konvenčním obleku ve společnosti zhruba čtyřicetiletého opáleného muže. I ten byl v obleku, mírně pomačkaném, jako by v něm strávil uplynulých několik hodin. Byl ostříhaný nakrátko a temeno hlavy, kde mu už ustoupily vlasy, měl opálené dohněda. Vypadal na člověka trávícího hodně času pod širým nebem.

„Doktor Palfrey,“ představil ho Jan Petr.

„John Palfrey,“ opravil ho muž, když mi podával ruku.

Když JP vyslovoval mé jméno, Palfrey přimhouřil oči.

„Tak to jste vy, kdo tvrdí, že nás může dostat do minulosti.“

„Já to netvrdím, vyplývá to z analýzy volného vektoru, který má tady Jan Petr k dispozici.“

„Matematik,“ přikývl Palfrey spokojeně.

Měl mozolnatou ruku zvyklou na fyzickou práci.

„V paleontologii se musíme víc spoléhat na domněnky a dohady,“ zasmál se.

„Doktor Palfrey je odborný konzultant, v současné době pracující pro Hard Hunters,“ vysvětlil Jan Petr.

„Že by se z tebe stal mecenáš vědy?“ nadhodil jsem překvapeně.

„Ne, spíš bych si rád z chystaného výletu odnesl ty nejlepší trofeje a pan Palfrey je odborník, který nám prozradí, co stojí za to zastřelit,“ vysvětlil JP klidně.

„Pokud se tam doopravdy dostaneme,“ dodal Palfrey a pochybovačně mě probodl pohledem.

Vycítil jsem, že si moc přeje, abych dokázal svůj slib naplnit. Nedivil jsem se mu, právě naopak. Měl šanci ověřit si své představy a teorie na vlastní oči. To byl sen každého vědce.

„Takže vy jste ochoten skočit do minulosti s těmi šílenci?“ ujišťoval jsem se a kývl směrem na Jana Petra.

„Každý, kdo se nějakým způsobem podílí na organizaci naší lovecké expedice,“ promluvil oficiálním tónem JP, „se jí i zúčastní. Je to riziková záležitost a já chci, aby na ní všichni byli osobně zainteresováni.“

Obchodně – organizátorskou část jeho osobnosti jsem neznal, musel si ji vypracovat poté, co se naše kroky rozešly.

„To zní rozumně,“ přikývl jsem.

„A já bych rád, abys s námi spolupracoval i nadále,“ pokračoval Jan Petr. „Jménem Hard Hunters ti nabízím pracovní smlouvu na dobu určitou s účastí v naší expedici. Zabezpečíš provedení skoku a zajistíš všechna opatření nutná pro návrat. Na dalších věcech se domluvíme tak, aby ti vyhovovaly.“

Zalupal jsem po dechu. Nebyl jsem dobrodruh, ani v nejmenším, a už vůbec jsem se netoužil dostat někam, kde nefungovala klimatizace a ropa byla ještě příliš mladá na to, aby ji bylo možno použít jako palivo. I když, podívat se, přesvědčit se na vlastní oči – ne, zakázal jsem si takové myšlenky.

JP mi podal koženou složku zdobenou zlatým monogramem dvojitého H a umělecky vyvedenou rytinou lovecké pušky. Tohle už vypadalo téměř jako reklamní materiál. Věděl jsem, že na jeho návrh nepřistoupím. Jen ze zvědavosti jsem otevřel složku a našel v ní smlouvu. Mé pracovní závazky v ní byly pospány více slovy, ale v podstatě je Jan Petr shrnul správně.

Odměna představovala dalších sto padesát tisíc. Podíval jsem se na něj, tvářil se netečně, ale oči mu jiskřily.

První krok od nalinkované budoucnosti jsem učinil, když jsem prodal data volného vektoru. Odsunul jsem desky od sebe. Druhý jsem udělat nechtěl. Jak to v tak vzdálené minulosti sakra